

[Socialministeren.]

og fordi denne Udvalgsbetænkning paa alle Hovedpunkter blev enstemmig. Endelig talcker jeg det ærede Medlem Hr. Trier, der som særlig sagkyndig venligst vil have — han er jo desuden i Praksis min underordnede — at tage sig af Svarene vedrørende Ulykkesforsikringen, da jeg ikke kan overkomme alting selv, hvis jeg da ikke skal tale hele Dagen.

Jeg skrider altsaa til Detaillerne og begynder, som det sig hør og bør, med den, der har advaret imod at komme ind paa Detailler, nemlig den ærede Ordfører Hr. H. P. Hansen. Denne ærede Ordfører mente ikke, at Bestemmelsen i § 321 om Kommunalbestyrelsens Ret til at nedlægge Forbud imod, at en fattigunderstøttet indgaar Ægteskab, vilde faa større Betydning. Ja, heri maa jeg give det ærede Medlem Ret, men det har ogsaa været mig om at gøre at opretholde som almindelig Ordning det System, at en Person, der er under vedvarende Fattigforsørgelse, kunde gifte sig ligesom andre Mennesker i Samfundet. Med Hensyn til Begrundelsen herfor skal jeg indskrænke mig til at henvise til Bemærkningerne til § 321, hvori der er givet Begrundelse i saa Hensende, og samtidig tilføje, at der i enkelte Tilfælde burde være Adgang til at nedlægge Forbud. Og saa vanskeligt at ramme disse enkelte Tilfælde, som den ærede Hovedordfører for Socialdemokratiet mente, det var, tror jeg nu heller ikke, det er, da de vedkommende Personer ikke er saadan særlig eftertragtede Ægteskabskandidater, og man i Regelen ved god Besked om, hvad de foretager sig paa det Omraade. Det ærede Medlem Hr. H. P. Hansen betonedede stærkt, at Adgangen efter Lovforslaget til at faa betalt Kontingenter til Sygekasser, Arbejdsløsheds-kasser ikke var saa let, som den af Oppositionen er gjort til, og jeg vil gerne i Saglighedens Interesse understrege denne Udtalelse. Kommunalbestyrelsernes Adgang til, endsige deres Pligt til helt eller delvis at udrede disse Kontingenter, er saa omgærdet af Betingelser, at det er helt ud i det blaa at tale om, at de Personer, som ikke kan eller vil betale deres Kontingenter, ganske roligt kan gaa op og hæve dem hos det offentlige.

Foruden at have mere principielle Indvendinger mod Lovforslagene rettede den ærede Ordfører Hr. Krag Kritikken mod en Del Enkeltbestemmelser i Lovforslagene eller mod disses Begrundelse. — Jeg haaber da ikke, det ærede Medlem er gaaet netop nu. — Den nærmere Diskussion herom

maa finde Sted i Udvalget ganske vist, men jeg kan dog ganske kort komme ind paa denne Kritik ogsaa nu, idet jeg skal bemærke, at det ærede Medlems Udtalelser angaaende Grundlaget for Refusionsordningen vil blive imødegaaet og besvaret af det ærede Medlem Hr. H. P. Hansen, der jo var Formand for det raadgivende Udvalg og har lovet mig at besvare denne Del af Spørgsmaalene.

Det ærede Medlem Hr. Krag mente, at det for Grænsekommuner vil blive for byrdefuldt at bære den ene Trediedel, som Kommunerne skal bære til Udlændinges Forsørgelse. Maa jeg i saa Henseende henvise til Forsørgelseslovforslagets § 18, Stk. 2, men Spørgsmaalet bør i øvrigt drøftes i Udvalget.

Det ærede Medlems Kritik af dette Lovforslags § 29 forbavser mig derimod. Det ærede Medlem mente i mit Forslag til § 29 at kunne lægge, at Kommunalbestyrelserne ikke blot er forpligtet til at yde Hjælp i Trangstilfælde, men ogsaa er forpligtet til „at opsøge Nøden“, som det ærede Medlem Hr. Krag sagde, idet han dog erkendte, at Slutningen af § 29 maa medføre, at Kommunerne ikke maa „tvangs-fodre“ de trængende, som han meget morsomt udtrykte sig. Denne Kritik fra det ærede Medlems Side forbavser mig, som sagt, og den forbavser mig særlig i Betragtning af, at Udtrykkene i § 29, bortset fra denne Tilføjelse, som det ærede Medlem altsaa karakteriserede som et Forbud mod Tvangsfodring, er ganske de samme som dem, der findes i den nugældende Fattiglov af 1891, § 29, og som jeg ikke har fundet nogen Grund til at ændre, og som aldrig nogen Sinde før er blevet udlagt saaledes, som det ærede Medlem forleden Dag fandt paa at udlægge den, at Kommunerne havde Pligt til at gaa rundt og søge efter trængende. Men det ærede Medlem har jo trods al sin Sagkundskab, særlig paa Forsikringslovgivningens Omraade, aldrig arbejdet i et Forsørgelsesvæsen i Praksis, og det kunde man desværre Gang paa Gang mærke under hans Tale. Han er saaledes ganske paa Vildspor, naar han tror, at Regelen i § 29 om, at en personlig Understøttelse ikke kan paatvinges en Person, har det Formaal, som han saa drastisk skildrede med Hensyn til Tvangsfodring. Nej, den har tværtimod til Formaal at sige det modsatte, at sigte til Kommunalbestyrelserne: Vil en Person — hvad der slet ikke er saa sjældent — absolut sulte, fordi han foretrækker dette fremfor at modtage Hjælp